Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES DIREKTĪVA

(1990. gada 29. jūnijs)

par Kopienas procedūru, lai veicinātu atklātību attiecībā uz gāzes un elektrības cenām, kas noteiktas tiešajiem lietotājiem rūpniecībā

(90/377/EEK)

(OV L 185, 17.7.1990, lpp. 16)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Komisijas Direktīva 93/87/EEK (1993. gada 22. oktobris)	L 277	32	10.11.1993
►**M2**	Eiropas parlamenta un padomes regula (EK) Nr. 1882/2003 (2003. gada 29. septembris)	L 284	1	31.10.2003
►**M3**	Padomes Direktīva 2006/108/EK (2006. gada 20. novembrī)	L 363	414	20.12.2006

Grozīta ar:

►**A1**	Austrijas, Zviedrijas un Somijas pievienošanās akts	C 241	234	29.8.1994
►**A2**	Akts par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā	L 236	17	23.9.2003

▼B

PADOMES DIREKTĪVA

(1990. gada 29. jūnijs)

par Kopienas procedūru, lai veicinātu atklātību attiecībā uz gāzes un elektrības cenām, kas noteiktas tiešajiem lietotājiem rūpniecībā

(90/377/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 213. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā enerģijas cenu pārredzamība, ciktāl tā uzlabo nosacījumus, kas nodrošina netraucētu konkurenci kopējā tirgū, ir svarīga iekšējā enerģijas tirgus pilnīgošanai un vienmērīgai darbībai;

tā kā pārredzamība var palīdzēt novērst lietotāju diskrimināciju, dodot viņiem lielākas iespējas izvēlēties enerģijas avotus un piegādātājus;

tā kā pašlaik dažādu enerģijas avotu pārredzamības pakāpe dažādās Kopienas valstīs vai reģionos atšķiras, tādējādi apdraudot iekšējā enerģijas tirgus izveidi;

tā kā cena, ko rūpniecība Kopienā maksā par izmantoto enerģiju, tomēr ir viens no faktoriem, kas ietekmē šīs nozares konkurētspēju un kam šā iemesla dēļ vajadzētu palikt konfidenciālai;

tā kā standartpatērētāju sistēma, ko cenu publikācijās izmanto Eiropas Kopienu Statistikas birojs (SOEC), un tirgus cenu sistēma, ko ieviesīs lielākajiem rūpnieciskajiem elektrības patērētājiem, nodrošinās, ka caurredzamība nav šķērslis konfidencialitātei;

tā kā ir jāpaplašina patērētāju kategorijas, ko izmanto SOEC, ciktāl patērētāji saglabā savu pārstāvību;

tā kā tādējādi tiešajiem lietotājiem domāto cenu pārredzamību varētu panākt, neapdraudot konfidencialitāti, ko prasa līgumi; tā kā, lai ievērotu konfidencialitāti, publicējot cenas, attiecīgajā patēriņa kategorijā ir jābūt vismaz trim patērētājiem;

tā kā šī informācija par tiešo rūpniecisko lietotāju patērēto gāzi un elektrību ļaus to salīdzināt ar citu enerģijas avotu (naftas, akmeņogļu, fosilu un atjaunojamu enerģijas avotu) izmantojumu un citiem patērētājiem;

tā kā uzņēmumi, kas piegādā gāzi un elektrību, kā arī rūpnieciskie gāzes un elektrības patērētāji, neatkarīgi no šīs direktīvas piemērojuma, ir pakļauti Līgumā ietvertajiem konkurences noteikumiem un tā kā Komisija šā iemesla dēļ var prasīt, lai tiktu darītas zināmas cenas un pārdošanas nosacījumi;

tā kā zināšanas par spēkā esošajām cenu sistēmām pieder pie cenu pārredzamības;

tā kā arī zināšanas par patērētāju iedalījumu kategorijās un to attiecīgajām tirgus daļām pieder pie cenu caurredzamības;

([1]) OV C 257, 10.10.1989., 7. lpp.
([2]) OV C 149, 18.06.1990.
([3]) OV C 75, 26.03.1990., 18. lpp.

▼B

tā kā SOEC saņemtajām ziņām par cenām un nosacījumiem, kā enerģiju pārdod patērētājiem, kā arī spēkā esošajām cenu sistēmām, tāpat arī par patērētāju iedalījumu pēc patēriņa kategorijas vajadzētu būt pietiekamām, lai informētu Komisiju un tā vajadzības gadījumā varētu lemt par piemērotu rīcību vai priekšlikumiem, ievērojot stāvokli iekšējā enerģijas tirgū;

tā kā dati, ko saņems SOEC, būs ticamāki, ja tos apkopos paši uzņēmumi;

tā kā, lai nodrošinātu cenu pārredzamību, ir svarīgi labi pārzināt nodokļus un parafiskālos maksājumus visās dalībvalstīs;

tā kā ir jābūt iespējai pārbaudīt datu ticamību, kurus saņem SOEC;

tā kā pārredzamības priekšnoteikums ir cenu un cenu sistēmu publicēšana un pēc iespējas plašāka patērētāju loka iepazīstināšana ar tām;

tā kā, lai panāktu enerģijas cenu pārredzamību, sistēmai būtu jābalstās uz apstiprinātu ekspertīzi un metodēm, kuras SOEC izstrādājusi un izmanto datu apstrādei, pārbaudei un to publicēšanai;

tā kā, veidojot vienotu iekšējo enerģijas tirgu, cenu caurredzamības sistēmai būtu jāsāk darboties, cik drīz vien iespējams;

tā kā šo direktīvu visās dalībvalstīs vienādi var ieviest vienīgi tad, kad dabasgāzes tirgus, jo īpaši attiecībā uz infrastruktūru, ir sasniedzis pietiekamu attīstības līmeni,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka uzņēmumi, kas piegādā gāzi vai elektrību tiešajiem rūpnieciskajiem lietotājiem, kā paredzēts I un II pielikumā, 3. pantā norādītājā formā dara SOEC zināmus:

1) gāzes un elektrības cenas un pārdošanas noteikumus rūpnieciskajiem tiešajiem lietotājiem;

2) cenu sistēmas, kas ir spēkā;

3) patērētāju un attiecīgo apjomu iedalījumu pēc patēriņa kategorijas, lai nodrošinātu šo kategoriju pārstāvību valsts līmenī.

2. pants

1. Šīs direktīvas 1. pantā minētie uzņēmumi datus, kas paredzēti 1. panta 1. un 2. punktā, apkopo ik gadu 1. janvārī un 1. jūlijā. Šos datus, ko apkopo saskaņā ar 3. pantā minētajiem noteikumiem, nosūta SOEC un dalībvalstu kompetentām iestādēm divu mēnešu laikā.

2. Balstoties uz 1. punktā minētajiem datiem, ik gadu maijā un novembrī SOEC piemērotā formā publicē dalībvalstu rūpnieciskajiem lietotājiem paredzētās gāzes un elektrības cenas, kā arī šajā nolūkā izmantotās cenu noteikšanas sistēmas.

3. Informāciju, kas paredzēta 1. panta 3. punktā, katru otro gadu nosūta SOEC un dalībvalstu kompetentām iestādēm. Pirmais ziņojums attiecas uz stāvokli 1991. gada 1. janvārī. Šo informāciju nepublicē.

3. pants

Noteikumi, kas jāievēro attiecībā uz 1. pantā paredzētās informācijas formu, saturu un visiem pārējiem aspektiem, ir izklāstīti I un II pielikumā.

▼B

4. pants

SOEC neizpauž datus, kas tai iesniegti saskaņā ar 1. pantu un kuri to būtības dēļ varētu būt komerciāli konfidenciāli. Šādi konfidenciāli statistikas dati, kas nosūtīti SOEC, ir pieejami tikai SOEC amatpersonām un tos var izmantot vienīgi statistikai.

Šis noteikums tomēr neliedz publicēt šo datu apkopojumu, kas neļauj nošķirt atsevišķus komerciālus darījumus.

5. pants

Ja SOEC konstatē statistiski nozīmīgas novirzes no normas vai pretrunas datos, kas tai nosūtīti saskaņā ar šo direktīvu, tā var lūgt valstu iestādēm atļauju pārbaudīt konkrētus vajadzīgos datus, kā arī aprēķinu vai vērtēšanas metodes, ar kurām ir iegūti apkopotie dati, nolūkā novērtēt vai pat grozīt jebkādu par nepareizu atzītu informāciju.

6. pants

Vajadzības gadījumā Komisija veic nepieciešamās pārmaiņas šīs direktīvas pielikumos, atkarībā no tā, konkrēti kādas problēmas ir konstatētas. Šādas pārmaiņas tomēr var skart tikai pielikumu tehniskos aspektus, bet tās nedrīkst mainīt sistēmas pamatstruktūru.

▼M2

7. pants

1. Lai pieņemtu 6. pantā minētos grozījumus, Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo pantu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK ([1]) 3. un 7. pantu, ņemot vērā minētā lēmuma 8. panta noteikumus.

3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

▼B

8. pants

Reizi gadā Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei, kā arī Ekonomikas un sociālo lietu komitejai kopsavilkuma ziņojumu par šīs direktīvas darbību.

9. pants

Dalībvalstis pieņem normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai pielāgotos šīs direktīvas prasībām ne vēlāk kā līdz 1991. gada 1. jūlijam. Tās par to tūlīt informē Komisiju.

Attiecībā uz dabasgāzi šo direktīvu dalībvalstīs neievieš tikmēr, kamēr pagājuši pieci gadi pēc tam, kad šī veida enerģija laista attiecīgā tirgū. Dalībvalstis tūlīt dara Komisijai skaidri zināmu dienu, kad šo enerģijas avotu laiž attiecīgās valsts tirgū.

10. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

([1]) Padomes Lēmums 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.).

▼B

I PIELIKUMS

ĪPAŠI NOTEIKUMI PAR GĀZI

1. Attiecas uz divu tipu gāzēm:

   a) dabasgāzi;

   b) mākslīgo gāzi ([1])

2. Ja kādā urbanizētā apgabalā vai reģionā piegādā abu tipu gāzes, ir jāsniedz dati par abām, ja vien to patēriņš nav mazāks par 10 % no kopējā dabasgāzes un mākslīgās gāzes patēriņa vietās vai reģionos, kas minēti 11. punktā.

3. Ņem vērā tikai gāzes piegādi pa cauruļvadiem.

4. Jādara zināmas tās cenas, ko maksā tiešie lietotāji.

5. Ņem vērā tikai rūpniecībā izmantoto gāzi.

6. Šajā sistēmā neiekļauj patērētājus, kas lieto gāzi:

   a) lai ražotu elektrību valsts spēkstacijās;

   b) citiem mērķiem, nevis enerģijas ražošanai (piem., ķīmijas rūpniecībā);

   c) vairāk par4 186 000 GJ/gadā (= 1 163 GWh/gadā).

7. Reģistrētajām cenām jābalstās standartpatērētāju sistēmā, kas noteikta galvenokārt pēc gāzes patēriņa līmeņa un tā svārstībām (vai slodzes koeficienta) ([2])

8. Citus parametrus, kas varētu palīdzēt noteikt cenas (piem., padeves regularitāte) nosaka katrā gadījumā atsevišķi, vienmēr izvēloties praksē visbiežāk sastopamo risinājumu.

9. enās jāiekļauj gāzes skaitītāja nomas maksa, pastāvīgā maksa un patēriņa apjoms. Tajās nevajadzētu iekļaut pieslēgummaksu.

10. Ir izvēlēti šādi standartpatērētāji rūpniecībā, kuru kodi ir I_1, I_2, I_3, I_4 un I_5:

Gada patēriņš	Svārstības
I_1 418,60 GJ vai 116 300 KWh	Nincs terhelési tényező meghatározva (*)
I_2 4 186 GJ vai 1 163 000 KWh	200 dienas
I_{3-1} 41 860 GJ vai 11,63 GWh	200 dienas 1 600 stundas
I_{3-2} 41 860 GJ vai 11,63 GWh	250 dienas 4 000 stundas
I_{4-1} 418 600 GJ vai 116,3 GWh	250 dienas 4 000 stundas
I_{4-2} 418 600 GJ vai 116,3 GWh	330 dienas 8 000 stundas
I_{5-4} 4 186 000 GJ vai 1 163 GWh	330 dienas 8 000 stundas

(*) Ja vajadzīgs, 115-200 dienas.

([1]) "Mākslīga gāze" nozīmē atvasinātu enerģiju, ko ražo no oglēm, naftas produktiem vai arī sašķeltas, rafinētas dabasgāzes vai dabasgāzu maisījuma.
Šī direktīva neattiecas uz sašķidrinātu naftas gāzi (butānu, propānu), koksa gāzi vai domnas gāzi.

([2]) Dienas slodzes koeficients ir dienu skaits, kas būtu vajadzīgs, lai izmantotu visu gada patēriņu saskaņā ar maksimālo dienas patēriņa likmi:
$mj = \frac{Qa}{Qj_{max}}$

Stundas slodzes koeficients ir stundu skaits, kas būtu vajadzīgs, lai izmantotu visu gada patēriņu saskaņā ar maksimālo stundas patēriņa likmi:
$mh = \frac{Qa}{Qh_{max}}$

Iespriekšējā formulā:
Qa = gada patērētais apjoms.
Qd_{max} = maksimālais dienas patēriņš
Qh_{max} = maksimālais stundas patēriņš.

▼B

11. Cenas jāreģistrē šādās vietās vai reģionos:

— Beļģijā:	Briselē,
— Dānijā:	Kopenhāgenā,
— Vācijas Federatīvajā Republikā	Hamburgā, Hanoverā, Vezeremsā, Dortmundē, Diseldorfā, Frankfurtē pie Mainas, Štutgartē, Minhenē, ►M1 Drēzdene un Berlīne, ◄
— Spānijā:	Madridē, Barselonā, Ziemeļvalensijā un Austrumvalensijā,
— Francijā:	Lillē, Parīzē, Strasbūrā, Marseļā, Lionā, Tulūzā,
— Īrijā:	Dublinā,
— Itālijā:	Milānā, Turīnā, Dženovā, Romā, Neapolē,
— Luksemburgā:	Luksemburgas pilsētā,
— Nīderlandē:	Roterdamā,

▼A1

— Austrijā:	Vīne,

▼B

— Portugālē:	Lisabonā,

▼A1

— Somijā:	visā valstī,
— Zviedrijā:	visā valstī,

▼B

— Apvienotajā Karalistē:	Londonā, Līdsā, Birmingemā,

▼A2

— Čehijas Republikā:	Prāgā,
— Igaunijā:	Tallinā,
— Kiprā:	Nikosijā,
— Latvijā:	Rīgā,
— Lietuvā:	Viļņā,
— Ungārijā:	Budapeštā,
— Maltā:	Valetā,
— Polijā:	Varšavā,
— Slovēnijā:	Varšavā,
— Slovākijā:	Bratislavā,

▼M3

— Bulgārija:	Sofija,
— Rumānija:	Bukareste.

▼B

12. Reģistrētās cenas jāpamato ar tarifiem, līgumiem, nosacījumiem un spēkā esošiem likumiem katra pusgada sākumā (janvārī un jūlijā), ieskaitot visas atlaides.

13. Ja pastāv vairāki iespējami tarifi, tad pēc to tarifu likvidēšanas, ko neizmanto vai kuri attiecas tikai uz nenozīmīgu patērētāju skaitu, ņem vērā to tarifu, kas ir visizdevīgākais patērētājiem.

▼B

14. Ja pastāv tikai kvazitarifi, īpaši līgumi vai līgumcenas, ir jāreģistrē visbiežāk sastopamā cena (visizplatītākā konkrētajos piegādes apstākļos).

15. Gāzes fiziskās vienības ([1]) cenas jāaprēķina attiecīgās valsts valūtā. Izlietotās enerģijas vienību mēra, pamatojoties uz bruto kaloritāti (BK), kā parasts gāzes rūpniecībā.

16. Jānorāda divi cenu līmeņi ([2]):

    — bez nodokļiem,

    — ar visiem nodokļiem (izņemot atgūstamo PVN).

17. Būtu jādara zināmas arī visu nodokļu likmes un aprēķināšanas metodes, neatkarīgi no tā, vai tie ir valsts, reģionālie vai vietējie nodokļi, kas uzlikti gāzei, ko pārdod patērētājiem.

18. Ir jāpievieno tik sīki paskaidrojumi, cik vajadzīgs, lai precīzi atspoguļotu cenu sistēmu. Īpaša uzmanība jāpievērš visām pārmaiņām, kas veiktas kopš iepriekšējā pārskata.

19. Dalībvalstīs, kurās viens gāzes uzņēmums apgādā visu rūpniecību, informāciju sniedz šis uzņēmums. Citās dalībvalstīs, kurās vienu vai vairākus reģionus apkalpo vairāki gāzes uzņēmumi, informāciju sniedz neatkarīga statistikas iestāde.

20. Konfidencialitātes nolūkos datus, kas attiecas uz cenām, dara zināmus tikai tad, ja attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā ir vismaz trīs patērētāji, kas atbilst katrai no 10. punktā minētajām kategorijām.

([1]) Ja tiek lietoti kubikmetri, tās enerģijas saturu izsaka GJ, kWh vai līdz 1999 — termās.
([2]) Cenu bez nodokļa aprēķina tieši saskaņā ar tarifiem vai līgumiem. Cenā, kurā nav iekļauts atgūstamais PVN, iekļauj citus īpašus nodokļus, ja tādi ir maksājami.

▼B

II PIELIKUMS

ĪPAŠI NOTEIKUMI ATTIECĪBĀ UZ ELEKTRĪBU

Datos par elektrību, kuri jādara zināmi saskaņā ar šo direktīvu, jāiekļauj šāda informācija:

I. **Pārskats par "standartpatērētājiem" (patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums nepārsniedz 10 MW (neto)).**

1. Pašreizējais Komisijas sagatavotais pārskats par elektrības cenām, kas jāmaksā standartpatērētājiem Kopienā, tiks paplašināts, iekļaujot divu kategoriju rūpnieciskos standartpatērētājus, kuru maksimālais pieprasījums nepārsniedz 10 MW (neto), un to pievienos šai direktīvai.

2. Elektrības cenas dalībvalstīs, kurās pastāv vienots valsts tarifs, apsekos tikai vienā apgabalā; dalībvalstīs, kuru dažādos apgabalos ir dažādi tarifi, cenas apsekos šādos kontrolapgabalos:

— Beļģijā	visā valstī,
— Vācijas Federatīvajā Republikā	Hamburgā, Hanoverā, Diseldorfā, Frankfurtē pie Mainas, Štutgartē, Minhenē, rietumu zonā, dienvidu zonā, ►**M1** Erfurte, Leipciga un Rostoka, ◄
— Dānijā	visā valstī,
— Spānijā	Madridē,
— Francijā	Lillē, Parīzē, Marseļā, Lionā, Tulūzā, Strasbūrā,
— Grieķijā	Atēnās,
— Īrijā	Dublinā,
— Itālijā	Ziemeļitālijā un Centrālitālijā, Dienviditālijā un tās salās,
— Luksemburgā	visā valstī,
— Nīderlandē	Roterdamā (*GEB*), Ziemeļholandē (*PEN*), Ziemeļbrabantē (*PNEM*)

▼A1

— Austrijā	Augšaustrija, Tirole, Vīne,

▼B

— Portugalē	Lisabonā, Pontadelgadā (Azoru autonomajā reģionā),

▼A1

— Somijā	visā valstī,
— Zviedrijā	visā valstī,

▼B

— Apvienotajā Karalistē	Londonā, Glāzgovā, Līdsā, Birmingemā,

▼A2

— Čehijas Republikā	visā valstī,
— Igaunijā	visā valstī,
— Kiprā	Nikosijā,
— Latvijā	visā valstī,
— Lietuvā	austrumu daļā, rietumu daļā,
— Ungārijā	visā valstī,
— Maltā	visā valstī,
— Polijā	visā valstī,
— Slovēnijā	visā valstī,

▼A2

— Slovākijā visā valstī,

▼M3

— Bulgārija visā valstī,

— Rumānija visā valstī.

▼B

3. Elektrības cenas apsekos, ņemot vērā šādas deviņas rūpniecisko standartpatērētāju kategorijas:

standartpatērētājs	Gada patēriņš kWh	Maksimālais pieprasījums kW	Izlietojums gadā stundās
I_a	30 000	30	1 000
I_b	50 000	50	1 000
I_c	160 000	100	1 600
I_d	1 250 000	500	2 500
I_e	2 000 000	500	4 000
I_f	10 000 000	2 500	4 000
I_g	24 000 000	4 000	6 000
I_h	50 000 000	10 000	5 000
I_i	70 000 000	10 000	7 000

Maksimālais pieprasījums (neto) ir gada laikā reģistrētais maksimālais patēriņš jebkurā stundas ceturksnī, mērot kilovatos. Piegādes cenu aprēķina ar koeficientu cos φ = 0,90. Ja tarifi ir aprēķināti, pamatojoties uz pusstundas pieprasījumu, maksimālo standartpatērētāja pieprasījumu reizina ar koeficientu 0,98. Ja tarifi ir aprēķināti, pamatojoties uz pieprasījumu, kas mērīts kilovoltampēros (kVA), izdara labojumu, standartpatērētāja maksimālo pieprasījumu kilovatos dalot ar koeficientu cos φ = 0,90.

4. Ja tarifi ir aprēķināti, pamatojoties uz maksimālā pieprasījuma pētījumiem, kas izdarīti biežāk nekā vienreiz gadā, jaudas maksu reizina ar šādiem koeficientiem:

ELEKTROENERĢIJAS KOEFICIENTU TABULA

Izlietojums (stundās)	Maksimālais pieprasījums mēnesī	Maksimālais pieprasījums ceturksnī	Maksimālais pieprasījums 2 mēnešos	Vidējais no 3 augstākajiem mēneša maks. pieprasījumiem	Vidējais no 2 augstākajiem mēneša maks. pieprasījumiem	Gada maksimālais pieprasījums
1 000	0,81	0,83	0,86	0,94	0,96	1,0
1 600	0,83	0,85	0,88	0,95	0,97	1
2 500	0,85	0,87	0,90	0,96	0,98	1
4 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1
5 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1
6 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0
7 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0

▼B

5. Tarifos, kam ir atlaides laikā, kad patēriņš ir minimāls, vidējo cenu par kilovatstundu (kWh) aprēķina, pieņemot to, ka minimālais patēriņš ir šāds:

Standart-patērētājs	Gada izlieto-jums	Gada patē-riņš	Gada patēriņš (tūkstošos kilovatstundu), par ko iekasē maksu atbil-stīgi zema pieprasījuma likmēm saskaņā ar dienas vidējo zema pieprasījuma perioda ilgumu (katrās 24 stundās)					
	stundas	1 000 kWh	7 h	8 h	9 h	10 h	11 h	12 h
I_a	1 000	30	0	0	0	0	0	0
I_b	1 000	50	0	0	0	0	0	0
I_c	1 600	160	11	13	16	19	22	25
I_d	2 500	1 250	197	225	262	300	338	375
I_e	4 000	2 000	438	500	580	660	740	820
I_f	4 000	10 000	2 190	2 500	2 900	3 300	3 700	4 100
I_g	6 000	24 000	7 140	8 160	9 120	10 080	11 040	12 000
I_h	5 000	50 000	13 100	15 000	17 000	19 000	21 000	23 000
I_i	7 000	70 000	23 300	26 600	29 400	32 200	35 000	37 800

Zema pieprasījuma periodos, kas nesakrīt ar tiem, kuru ilgums norādīts tabulā, gada patēriņu kilovatstundās nosaka ekstrapolējot.

Pirms izmantot šo tabulu citiem zema pieprasījuma periodiem, piemēram, svētdienām, būtu jāņem vērā tikai puse no papildstundām un šīs stundas būtu vienādi jāsadala pa visām gada dienām, un iegūtais rezultāts jāpievieno parastam zema pieprasījuma periodam.

6. Ja vien iespējams, cena, ko dara zināmu, būtu jābalsta uz publicēto tarifu, kas piemērojams attiecīgajai standartpatērētāju kategorijai. Ja pastāv vairāki iespējami tarifi, jāpiemēro patērētājiem visizdevīgākais tarifs pēc tam, kad likvidēti tie tarifi, ko neizmanto vai tie, kuri attiecas tikai uz ļoti nenozīmīgu patērētāju skaitu. Ja pastāv tikai kvazitarifi, īpaši līgumi vai līgumcenas, dara zināmu to cenu, kas ir visbiežāk sastopama (visizplatītākā) konkrētajos piegādes apstākļos.

7. Ja kādai standartpatērētāju kategorijai elektrību var piegādāt ar dažādiem spriegumiem, izvēlas to spriegumu, kurš attiecīgajā standartpatērētāju kategorijā ir visizplatītākais. Šis princips būtu jāpiemēro arī attiecībā uz citiem parametriem, kas nav konkretizēti šajā direktīvā.

8. Cena par kWh būtu jāaprēķina, iekļaujot visas uzliktās nemainīgās maksas (piem., elektrības skaitītāja nomas maksu, nemainīgo maksu vai jaudas maksu utt.), kā arī maksu par patērētajām kilovatstundām. Tāpēc kopējo maksājamo summu par attiecīgo patēriņa modeli, ierēķinot visas piemaksas un atlaides, dala ar kopējo patēriņu. Pieslēgummaksu tomēr šajā summā neiekļauj. Lai gan informācija jāsniedz divreiz gadā, aprēķinus balsta uz gada patēriņa datiem, lai izvairītos no sezonu atšķirībām.

9. Cenas par kWh nosaka valstu valūtās ([1]):

   — bez nodokļiem,

   — ar visiem nodokļiem (izņemot atgūstamo PVN).

   Būtu jādara zināmas arī visu nodokļu likmes un aprēķināšanas metodes neatkarīgi no tā, vai tie ir valsts, reģionālie vai vietējie nodokļi, kas uzlikti elektrībai, kuru pārdod patērētājiem.

10. Būtu jāsniedz tik sīki paskaidrojumi, cik vajadzīgs, lai precīzi raksturotu cenu sistēmu un tās piemērojumu. Īpaša uzmanība jāpievērš visām pārmaiņām, kas veiktas kopš iepriekšējā pārskata.

11. Dalībvalstīs, kurās visu rūpniecību apgādā viens elektrības ražotājs, informāciju sniedz šis ražotājs. Citās dalībvalstīs, kurās vienu vai vairākus reģionus apkalpo vairāki elektrības ražotāji, informāciju sniedz neatkarīga statistikas iestāde.

([1]) Cenu, kurā neiekļauj nodokļus, aprēķina tieši no tarifiem vai līgumiem. Cenā, kurā nav iekļauts atgūstamais PVN, iekļauj visus citus nodokļus.

▼B

II. **Pārskats par "etaloncenu" (patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums pārsniedz 10 MW)**

12. Lai apsekotu rūpnieciskos patērētājus, kuru maksimālais pieprasījums pārsniedz 10 MW, ievieš jaunu, uz "etaloncenām" balstītu sistēmu, kā izklāstīts turpmāk tekstā.

13. Lielajiem rūpnieciskajiem patērētājiem visās dalībvalstīs, izņemot Vācijas Federatīvo Republiku un Apvienoto Karalisti, teritoriālas maksājumu un cenu struktūras atšķirības ir visai mazas, un etaloncenas un ar tām saistītā informācija būtu jāapkopo un jāpublicē par dalībvalsti kopumā. Tomēr Vācijas Federatīvajā Republikā un Apvienotajā Karalistē var būt ievērojamas ģeogrāfiskās atšķirības, tāpēc šīm divām dalībvalstīm būtu jādara zināma un jāpublicē informācija katrai par trim zonām:

dalībvalsts	*zonas*
Vācijas Federatīvā Republika ([1]):	— ziemeļu zona/centrālā zona,
	— rietumu zona,
	— dienvidu zona,

▼M1

	— austrumi;

▼B

Apvienotā Karaliste:	— Anglija un Velsa,
	— Skotija,
	— Ziemeļīrija.

([1]) ►M1 Zemes iedala četrās zonās, proti:
— ziemeļu/centrālā zona: Šleisviga-Holšteina, Hamburga, Brēmene, Berlīne, Lejassaksija un Ziemeļhesene,
— rietumu zonā: Ziemeļreina-Vestfālene, Reinzeme-Pfalca, Dienvidhesene, Sārzeme,
— dienvidu zonā: Bādene-Virtemberga, Bavārija,
— austrumu zonā: visas citos reģionos neiekļautās zemes. ◄

14. Kā iepriekš izklāstīts 13. punktā, etaloncenas un ar tām saistītā informācija katrai dalībvalstij būtu jādara zināma par trim lielo rūpniecisko patērētāju kategorijām, tas ir, par tādiem patērētājiem, kuru aptuvenais maksimālais pieprasījums ir:

— 25 MW, kas attiecas uz patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums ir starp 17,5 un 37,5 MW,

— 50 MW, kas attiecas uz patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums ir starp 37,5 un 62,5 MW, un

— 75 MW, kas attiecas uz patērētājiem, kuru maksimālais pieprasījums ir starp 62,5 un 75 MW.

Šīs kategorijas iekļauj arī visus tos rūpnieciskos patērētājus, kuri daļu vajadzīgās elektrības ražo paši, lai gan noteikti jādara zināma tikai informācija par tās elektrības patēriņu, ko viņi saņem no valsts uzņēmumiem.

15. Etaloncena attiecīgajā MW kategorijā (piem., 25 MW) ir vidējā cena, kas par kWh jāmaksā iedomātiem jeb "etaloncenas" rūpnieciskiem patērētājiem, kuru parastais pieprasījums ir apmēram 25 MW, bet neierēķinot tajā nekādas atlaides "īpašu faktoru" dēļ, kuri būtu jāpaziņo atsevišķi (skatīt 17. punktu). Šo "etaloncenu" rūpniecisko patērētāju pieprasījuma parametriem būtu jābūt pēc iespējas raksturīgākiem visiem attiecīgās kategorijas rūpnieciskajiem patērētājiem (neņemot vērā "īpašos faktorus").

Lai ieviestu noteiktu viendabību, Komisija noteiks pieprasījuma parametrus visu kategoriju patērētājiem (t.i. 25 MW, 50 MW un 75 MW), kam piemēro "etaloncenas", kuras vajadzības gadījumā var izmantot uzņēmumi. Ja šādi pieprasījuma parametri nav piemēroti, uzņēmums var noteikt savas "etaloncenas" patērētāju pieprasījuma parametrus, ko apstiprina Komisija. Šie pieprasījuma parametri attiecas, piemēram, uz slodzes koeficientu (piem., "7 000 stundas", kur 7 000 ir stundu skaits, kurā jāsaglabājas maksimālam pieprasījumam, lai nodrošinātu gada patēriņu) un patēriņa sadali atkarībā no maksas, kas saistīta ar dažādu patēriņa apjomu dienā (piem., liels patēriņš, mazs patēriņš, utt.).

▼B

16. Attiecīgās etaloncenas būtu jāaprēķina tā, lai tajās būtu iekļautas visas uzliktās nemainīgās maksas (piem., elektrības skaitītāja nomas maksa, nemainīgā maksa vai jaudas maksa utt.), kā arī maksa par patērētājām kilovatstundām. Pieslēgummaksu tomēr šajā summā neiekļauj. Lai gan informācija jāsniedz divreiz gadā, izmantojami gada patēriņa dati, lai izvairītos no sezonu atšķirībām. Būtu jāizskaidro veids, kā aprēķina etaloncenas, kurās iekļautas visas nemainīgās maksas.

17. Katrai etaloncenai jāuzskaita visi "īpašie faktori", kurus var izmantot, lai samazinātu elektrības cenu (piem., piegādes neregularitāte), un jānorāda tās samazināšanas apjoms (piem., 6, 8, 10 %). Šiem īpašajiem faktoriem jābūt tādiem, ko piemēro patērētājiem, kurus apgādā ziņojotājuzņēmums no tās MW kategorijas, par ko gatavo pārskatu.

18. Dalībvalstīs, kurās ir vairāki elektrības ražošanas uzņēmumi, katrs no šiem uzņēmumiem neatkarīgai statistikas iestādei paziņo etaloncenas un ar tām saistīto informāciju (par iedomātā patērētāja pieprasījuma rādītājiem (15. punkts), kā arī par īpašajiem faktoriem un cenu samazināšanu (17. punkts)). Šīs iestādes valsts pārvaldei un SOEC dara zināmu augstāko un zemāko etaloncenu katrā dalībvalstī (vai vajadzības gadījumā katrā reģionā) visām MW kategorijām kopā ar attiecīgo informāciju par šīm etaloncenām. Citām dalībvalstīm, kurās visu valsti apkalpo viens valsts uzņēmums, informācija tieši un reizē jādara zināma nacionālajai pārvaldei un SOEC.

19. Konfidencialitātes nolūkos etaloncenas un ar tām saistīto informāciju paziņo vai nu valsts uzņēmums, vai arī neatkarīga statistikas iestāde (skatīt 18. pantu) tikai tad, ja attiecīgajā dalībvalstī vai reģionā ir vismaz trīs patērētāji, kas atbilst konkrētajai MW kategorijai.

20. Etaloncenas aprēķina, kā norādīts 9. punktā.

21. Reizi divos gados arī piegādes uzņēmumiem būtu jāsniedz dati par savu patērētāju skaitu katrā MW kategorijā (t.i. 17,5 līdz 37,5 MW, 37,5 līdz 62,5 MW un 62,5 līdz 75,0 MW) un par šo patērētāju kopējo gada patēriņu katrā kategorijā (GWh). Informāciju, kas prasīta 18. punktā, būtu jāpaziņo vai nu ar neatkarīgas statistikas iestādes starpniecību, kas salīdzina informāciju dalībvalstīs kopumā, vai tieši un reizē valsts pārvaldei un SOEC. Informāciju, kas prasīta šajā punktā, sniedz, ievērojot konfidencialitāti, un to nepublicē.